

Kültür – Sanat – Edebiyat

Ebru AKDOĞAN
SONBAHAR

İçimizi ısıtan o sınımsız yaz mevsimi bitti. Yerine hepimizi soğutan, tir tir titreten, üzerimize soğuk soğuk yağmurlar yağdıran, içimizi karartan sonbahar nihayet geldi. Kimi çok sever böyle karamsar bir havayı ama ben pek sevemiyorum doğrusu. Yine de sonbaharın en sevilen yanı yağmurların yağmaya başlaması olmalı. Sonra o toprak kokusu yok mu ? İnsana huzur veren o eşsiz koku. Sanki bir anda bütün dertler yok oluyor, alıp götürüyor bütün hüznüleri. Yapraklar sararıyor, ayrılıyor bir bir ağaçlardan. Artık etrafta yeşilin huzuru değil, sarı ve turuncunun

rüzgar eşliğindeki muhteşem dansı var. Karpuz, çilek, kiraz veda ediyor tezgahlara. Elmalar, portakallar, mandalinalar c vitaminlerini yüklenip dolduruyor tezgahları. Tiril tiril yazlık kıyafetlerin yerini yünlü yünlü kışlık kıyafetler alıyor. Tabi annelerimiz de her mevsim olduğu gibi bu mevsimde de boş durmuyorlar. Ortalıkta tatlı bir koşuşturma başlıyor. Menemenler, salçalar hazırlanıyor mutfaklarda. Sonbahar gelince artık yavaş yavaş evlerine çekiliyor insanlar. Sokaklar tenhalaşıyor, kendisiyle baş başa kalıyor sonbahar. Artık o çok sevdiğimiz kar yağışının ayak izlerini duyuyoruz ve işte bir sonbaharın daha sonuna geliyoruz.

Büşra ACIELMA
AİLE OLMAK

“ Hiçbir çocuk, kötü olsun diye yaratılmaz. Onu kötü yapan, kötü eğitimidir. Kötü anne-baba, kötü çevre balçık gibidir. Zavallı yavruları çekip yutar. ” Victor Hugo'nun bu sözleriyle başlamak istedim yazıma. Gerçekten çok güzel bir mesaj veriyor, hem çocuklara hem anne babalara. Çoğu ailede çocuklara gereken önemin ve çocukların ihtiyaç duydukları eğitimin verilmemesini görüyoruz. Hatta bazı aileler bütün yükü çocuğa atıp, onun hatalarını kabullenmek istemiyor. Merhameti, sevgiyi ve en önemlisi de saygıyı çocuklarına öğretmesi gereken aileler maalesef bu değerlerden çok uzakta yaşıyorlar. Kendileri bu değerlere sahip olmadıklarından çocukları da mahrum oluyor bu insani özelliklerden. Aileler çocuklarının gördüklerini yapacaklarını hesaba katmıyorlar. Bir psikolog şöyle anlatıyor: “ Bütün anneler babalar çocuklarının başarılı olmasını isterler. Hatta başkalarının çocuklarıyla kıyaslarlar onları. Fakat unuttukları en önemli detay kendilerinin asla iyi bir yetiştirici olmadığıdır. ” Bu mesaj ne kadar açık değil mi ? Aileler gerçek anlamda aile olmayı başarabilse belki toplumsal sorunların içinde böyle debeleniyor olmazdık. Keşke anne babalar çocuklarını sürekli eleştirmek yerine öz eleştiri yapabilmeyi öğrenseler ve sevgi adı verilen muhteşem nimeti evlatlarıyla paylaşabilseler.

Eda HORAT
LAVANTA KÖYÜ

Doğayla ilgilenmek insanın ruhunu iyileştiriyor. Doğayla iç içe olmak ruhumuzu güzelleştiriyor âdeta . Günümüzde insanlar o kadar çok çalışıyorlar ki kendilerine ve sevdiklerine zaman ayıramıyorlar . Sorumluluklarımız çok fazla .Hatta öyle ki gerçek anlamda kendimizi tanımamız bile bir ömür sürebiliyor. O yüzden hayatı hızlı yaşamamız lazım. Araştırmamız gerekiyor: çiçekleri, ağaçları, hayvanları ... Çiçeklerin huzur veren kokularını içimize çekmemiz gerekiyor . Bu yaz Isparta 'ya gittiğimde orada bir köy gördüm. Bu köyde lavanta çok yetiştirildiği için ismine Lavanta Köyü diyorlar.

Gittiğim en güzel yerlerden biriydi bu şirin köy . Orada bir aileyle tanıştım . Bu ailede baba hasat zamanı geldiğinde lavantaları topluyor. Anne çocuklarıyla birlikte, toplanan lavantalardan hediyeelik eşyalar yapıyor. Gelen turistlere bu eşyaları satıyorlar . Onlardan lavanta taşı almıştım. Hâlâ evimde duruyor. Zamanla kurusa da kokusu gitmiyor. Oradaki kadınların çoğu kendi ayaklarının üstünde duran insanlar. Gelirlerini sağlamak için ya da bu işi çok sevdiği için kolyeler, kolonyalar, magnetler yapıyorlar. Bu ürünlerin hepsi de birbirinden güzel . Gezi planlarınız da Lavanta Köyü'ne mutlaka yer verin. Ben tavsiye ettim, gidip görmesi sizden.

Fatma Zehra ARVAS

Reyhan GÜMÜŞ
TİTREYEN BİR YAPRAĞIM

Gidişleri yaşıyorum durmadan, kayboluşları...
Kuytu bir köşede
Sanki kalbim hiç güneş görmemiş.
Titreyen bir yaprağım,
Üstü örtülmemiş.
Avcunu açıp dua etmemiş bir yürek çılgın ,
Muhtaç ki ne muhtaç aslında duaya .
Bir kaldırısam başımı,
Baksam şöyle semaya.
Ay, güneş ve arş -ı âlâ.
Haykırsa pas tutmuş yüreğimin tümü,
Bitsin artık,
Bitmez sandığım şu gönlümün hesabı...

İrem ARUCAN
DEFTER

Ben bir defter olsam ,
Üzerime güzel şeyler yazılısın isterdim.
Ama boş boş karalamadan,
Bir köşeye atılıp yıpranmadan.

Ben ne zorluklarla defter oldum.
Bir yaprağım için kaç ağaç kesildi?
Hep yırtılıp atılan ben oldum.
Sonunda da kalbim sahibini buldu, iyileşti.

Melike AYDOĞ ONUN İÇİN YAŞARSIN

Onun için yaşarsın,
Mutsuz olsan da sırf onun için gülersin hayata.
Aslında içinde ne fırtınalar kopar,
O, senin içindeki fırtınayı bile dindirir.

Kalbini güzelleştirir, gönlünü hoş eder.
Yeni bir kapı aralar.
O kapı mutluluğa giden yoldur,
Anahtarı olmayan...

Sonsuza kadar mutlu olacaksınız.
Kelebekler uçsacak etrafınızda rengârenk.
Uğur böcekleri konacak yüreğinize.
Uğur getirecek her gününüze.

Filizlenecek, çiçekler açacak sevginiz.
O çiçekler asla solmayacak...

Eda HORAT SAVAŞIN GERÇEKLERİ

Bir sabah kalktığımda karşımdaki binanın yıkılmış olduğunu gördüm . Babam çok hızlı bir şekilde montlarımızı alıyor, annem de dolaptaki yiyecekleri bir çantaya koyuyordu. Ben penceredeki manzaraya bakakalmıştım. Mahallemizdeki insanlar bağılıyor, çocuklar koşuşturuyordu . Çünkü bomba atılmıştı. Evet, bunu idrak edemesem de arkadaşım Ali, tek dostum ,her günümüzü birlikte geçirdiğim insan neredeydi acaba? Ali yoktu. Onların binası yerle bir olmuştu. Bu gerçeği nasıl kabullenecektim? Haberlerde duyduğuma göre sadece ülkemizde yoktu bu olaylar. Ben duyuyordum bunları, dikkate almıyordum çünkü Ali vardı, onunla hep oyun oynuyorduk ve şimdi de gidiyorum mahallemden ,evimden ama nereye gidiyordum? Apar topar evden çıktık . Hiç kimse konuşmuyordu ve yüzlerinde korku vardı. Ben ise durmadan anneme Ali'yi soruyordum ama annemin de babamın da telefonları hiç susmuyordu. Sürekli birileriyle konuşuyorlardı . Koşuyordum onlara yetişebilmek için. Sonra bir otobüsün önünde durduk . Babam beni kucağına aldığı gibi bir koltuğa oturtmuştu. Tıklım tıklım dolu bir otobüstü ve çocuklar ağlıyordu . Anladığım kadarıyla kaçıyorlardı , kötü adamlardan . Ben silah ve bombaları sadece telefonda oynadığım oyunlarda görmüştüm şimdi ise gerçekte görüyordum . Peki ya Ali neredeydi ve ne yapıyordu? Şu anda ne yaptığımızı anlamasam da hemen Ali'yi aramak onu bulmak istiyordum . Bütün bunların bitmesini istiyordum. Artık hayatımın eskisi gibi olmayacağından emindim . Bizi yani otobüsteki herkesi bir gemiye aktardılar. Gemide o kadar insan vardı ki annemle babamın elini sımsıkı tutuyordum kaybolmamak için herkesten aynı şeyi duyuyordum:” Gemi 5 güne Türkiye'ye varacakmış.” O da ne demekti? Biz neden başka bir ülkeye gidiyorduk? Ben neden mahallemde Ali ile oyun oynayamıyordum? Zamanla anladım ki o kötü, silahlı adamlar bizleri öldürüyorlardı. Neyse ki biz kurtulmuşuk , bu gemidekiler kurtulmuştu ama ya Ali ve ailesi? Onlar da bu gemide miydiler? Ya diğerleri, ölmüş müydü ? Ama suçumuz neydi bilmiyordum ve şuanda bana açıklayacak hiç kimse yoktu. Karar vermiştim. Ali bu gemideydi ve ben onu bulacaktım. Türkiye'ye varmamıza bir gece kalmıştı. Ben Ali'yi aramaya çıktım ve aileme söylemedim çünkü gitmeme izin vermezlerdi. Geminin her katına baktım ama yoktu. Acaba Ali o evin altın da mı kalmıştı? Hayır böyle bir şey olamazdı ,aramaya devam ettim . Bakmadığım tek bir yer vardı; geminin en alt katı. Acaba Ali ve ailesi en alt katta mı kalmıştı dört gün boyunca ? Aşağı kata inen merdivenleri koşarak geçtim ,kalbim çok hızlı atıyordu. Ali'yi çok özlemiştim ve onu görecektim. O kapının hemen ardında olmaydı başka bir seçenek yoktu. Yukarı katlardan sesler geliyordu. Gemi durmuştu. Galiba Türkiye'ye gelmiştik. Hemen kapıyı açtım ve nefesim kesildi. Nefes alamıyordum gerçekten ,çok kötü bir koku vardı. Kapı içeri girdiğimde kapandı. Burada Ali yoktu ve artık kurtulmak istiyordum buradan, ama kapıyı açamıyordum. Burada kalmıştım , ne yapacaktım şimdi? Amacım Ali'yi bulmaktı ama Ali yoktu. Ailem de yoktu. Beni buradan , nefes alamadığım yerden kurtarabilecek hiç kimse yoktu. Yapabileceğim tek şey dua etmektir. Birinin beni bulup kurtarması için ama herkes inmiş olmalıydı. Artık hiçbir şey göremiyordum. Duman ciğerlerime işlemişti. Yere düşmüştüm ve içimin yandığını hissettim . Ben ölüyordum. Her şeyimi kaybetmiştim; ailemi, dostumu , vatanımı...

Sema KOÇ KÖYDE BİR HAFTA

Çok heyecanlıydım çünkü bugün okulumuzda düzenlenen gezi için yola çıkacaktık. Arkadaşlarımızla, öğretmenimizle birlikte bir köye gidip bir hafta orada kalacaktık. Gitmek için okulun bahçesinde servisi bekliyorduk. Herkes hazır. Ailemle vedalaşıp, valizlerimizi alıp, servise bindik. Servis hareket etmeye başladığında heyecandan içimiz kıpır kıpırdı. Sohbet ederek, şarkılar söyleyerek köye vardık. Odalarımıza yerleşip aşağıda, evin salonunda toplandık.

Öğretmenimiz bir hafta boyunca neler yapacağımızı anlattı. İlk günü dinlenerek geçirdikten sonra ertesi gün sabah erkenden kalkıp enfes köy kahvaltımızı yaptık. Ardından bahçeye gidip organik meyvelerden, bostana gidip lezzetli sebzelerden topladık. Hayvanların yemlerini verdikten sonra mutfığa girip yemek hazırladık. Öğretmenimiz yarışmaların olacağını söyledi. Akşam ateş başına oturup yarışmalarla ilgili eğlenceli sohbetler yaptık. Sonra herkes odalarına dağıldı ve günün yorgunluğuyla hemen uykuya daldık. Kalan günlerimiz de ilk gün olduğu gibi dolu dolu geçti. Gezinin son gününde, hayvanlardan korktuğu için ahıra giremeyen arkadaşlarımız, hayvanları elleriyle beslemeye başladı. Sebze yemeğini sevmeyen arkadaşlarımız kendi elleriyle hazırladıkları sebze yemeklerini afiyetle yediler ve artık dönüş vakti. Eğlenceli bir yorgunluğun ardından evlerimize döndük ama bu güzel gezi uzun süre sohbetlerimizin en eğlenceli konusu oldu.

Berra Meryem KARATAŞ **BİR SES**

Sevgili Günlük,

Bugün başımdan geçen bu olayı sana anlatmadan gözümeye uyku girmeyecek. Akşama doğru arkadaşlarımla bahçede otururken ne oldu dersin ? Ne olduğuna anlam veremediğimiz, nereden geldiğini anlayamadığımız bir ses duyduk. Bu ses bizi öyle korkuttu ki saklanmak için çınar ağacının altına geldik. Bu esnada yeniden bu ses geldi. O anda yaşadığım korkuyu kelimelerle anlatmam mümkün değil. Bir süre sonra sesin nereden geldiğini anlamak için bir iki adım attık. Etraf kararmıştı ve birbirimizi bile zor görüyorduk. Bu sesin nereden geldiğini bulmak için etrafa dağılmaya karar verdik. Telefonla haberleşecektik ama hiç çalmadı telefon. Üstelik ortalık çok tenhaydı. Hızlı adımlarla ilerlerken karşıma yere devrilmiş bir elektrik direği çıktı. “ Buldum!” diye bağırdım. Ses elektrik direğinin devrilmesi esnasında gelmiş olmalıydı . Arkadaşlarıma haber vermek için telefonu elime aldım fakat telefon çekmiyordu. Bu ıssız yerde korkularım gittikçe arttı. Biraz daha yürüdüm, sonunda gördüm arkadaşlarımla. Uzun zamandır bu kadar sevindiğimi hatırlamıyorum . Gördüklerimi arkadaşlarıma anlattım ve oradan ayrıldık. Günün bu son saatlerinde, bu satırları yazarken biliyorum ki uzun süre kulaklarımdan gitmeyecek bu ses !

Sıla KAYMAK **YAŞAMIN İÇİNDEN**

Bir sabah, sadece bir sabah güneşin doğuşuna yakın çıkın dışarı. Oturun bir sandalyeye , izleyin kuşları , köpekleri , kedileri... Çevrenizde her ne varsa izleyin işte . Düşünün her biri insan için yaratılmış bu güzel varlıkları. Bırakın içinizi büyük bir huzur kaplasın. Yüzünüzde kocaman bir gülümseme , güneşin o ilk ışıkları teninize değsin ince ince . Hayatın karmaşasından uzak, telaşın daha başlamadığı saatler ,gününüzün en güzel saatleri olsun. İşte böyle bir sabah hediye edin kendinize . Aklınızda sizi mutsuz eden her ne varsa bırakın bir kenara. Bu huzurlu sabahın tadını çıkarın. Hayatın size sunduğu güzellikleri düşünün. Onlarla mutlu olun, onlarla yetinin .Daha fazlasına gerek duymadan ,daha azına muhtaç olmadan ...Elinizdekilerin kıymetini bilerek yaşayın bu hayatı .

Fatma Zişan ÇALIŞKAN **BİR KEDİ DÜŞÜNÜN**

Bir kedi düşünün, onun gözünden bakın bir de hayata . Bir kedi dışarıda nasıl hayatta kalır, hiç düşündünüz mü ? Belki her gün yanından geçtiğimiz, sadece bakıp geçtiğimiz bir kedinin, neler yaşadığını düşünmek çok da zor olmasa gerek .Çünkü onlar da bizim gibi bir can taşıyor . Onları biz anlamazsak başka kim anlayabilir? Bizden başka hangi canlı onlara yardım edebilir ? Onlar bize öyle muhtaçlar ki! Kediler dışarıda açlık, soğuk ve şiddet gibi türlü zorlukla mücadele ediyorlar. Ne yazık ki şiddetin önemli bir kısmı biz insanlar tarafından gerçekleştiriliyor. En çok ihtiyaç duydukları biz insanlar, onlara bu eziyeti reva görüyoruz. Dünya nüfusu yedi buçuk milyara yaklaşmış. Bunca insan bu dünyaya sığıyoruz da bu masum canlıları nasıl sığdıramıyoruz aramıza ? Onların da bizim gibi gereksinimleri olduğunu, bizim ilgimize muhtaç olduklarını nasıl göremiyoruz ?

Eda HORAT **UTANCIYIM BEBEKLERİN**

Utancıyım bebeklerin, yaşlıların ve tüm mazlumların... Bebeğini doyuramayan annenin utancıyım. Çöplerden plastik toplayan, bedenine ağır gelen toplama arabasını sürükleyen çocuğun utancıyım . Hor gözle bakılan, saygısızca yaklaşılana yaşlının utancıyım. Anne sevgisi görmeden büyüyen , baba sıcaklığını bilmeyen çocuğun utancıyım. Bizler sıcak evlerimizde yemek yerken ,soğuk odalarda açlıktan uyuyamayan çocukları neden görmüyoruz? Neden onlara kucak açıp onların yaralarını saramıyoruz? Merhameti , gerçek sevgiyi ne zaman kaybettik ? Artık iyi bir insan olmanın vakti geldi de geçiyor. En iyi telefona , en iyi arabaya, iyi bir eve sahip olmak için gösterdiğimiz çabayı artık etrafımızdakilere de göstermenin tam zamanı. Bencilliği bırakıp, gerçek sevgiyi kalbimizin derinliklerinden çıkarıp etrafa saçmanın şimdi tam zamanı !

Hümevra Gül YILMAZ

Gamze KARAKÜTÜK **KANADI KIRIK KUŞ**

Öyle yorgunum,
Öyle çaresizim ki.
Kanadı kırılan kuş gibi.
Çıkışı olmayan ev gibi.

Her an üzülsün,
Her an kırılırsın,
Her an yalnız kalırsın,
Ama nedense her zaman mutlu olamazsın.

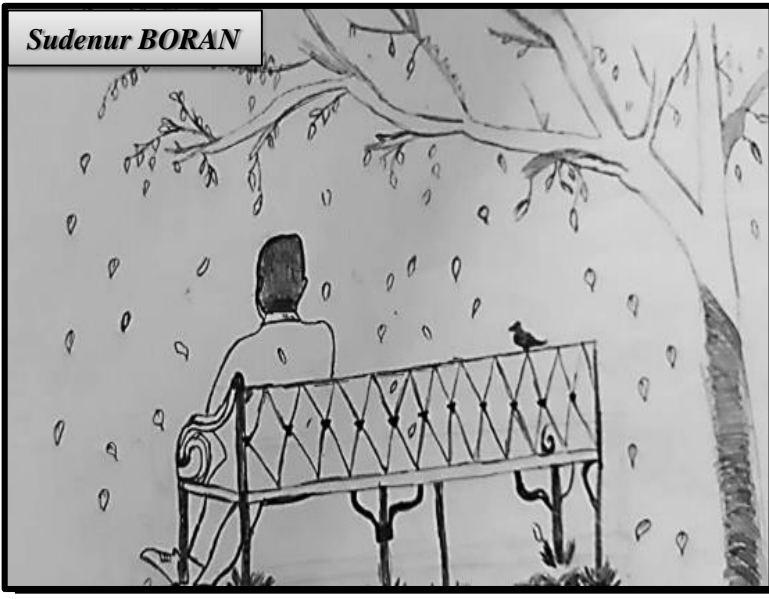
Mutluluk böyle bir şey herhalde,
Zor olanı başarmak gibi.
Çaresiz kaldığında,
Çaresizliğine bir damla su serpmek gibi.

Bu hayat benden çok şey aldı.
Mutluluğumu , sevincimi...
Gerçekleşecek ümidiyle beklediğim,
O temiz hayallerimi.

Melike AYDOĞ **GÖK SENİN YÜZÜNDE**

Yollarımız ayrılmış,
Kalplerimiz kırılmış,
Sensiz dünyam yıkılmış,
Kaderim çoktan yazılmış.

Bakıyorum gökyüzüne,
Ya da gök senin yüzünde,
Tutuşsak bir el ele,
Meydan okusak kadere.

Ayşe Nur KARAKAYA SOLUK BİR GÜL

Gönlümün uzağında bir zaman,
Yankılarla duyulmuştu.
Bilemediğim bir yerde,
Sanki zaman durmuştu.

Dile getiremediğim cümleler,
Zamanla dolmuştu.
Ulaşamadığım en karanlık yer,
Bir kalp olmuştu.

Zamana yenik düşen,
Soluk bir gül olmuştu.
Zifiri bir kalp,
Açan güneş olmuştu.

Raça KAYA GÜZEL MEMLEKETİM KIRŞEHİR

Kırşehir'e hiç gittiniz mi? Yolunuz düştü mü güzel memleketime? Kayseri –Nevşehir istikametinde giderken geçersiniz Kırşehir'den . Kırşehir'in merkezinde bir yeraltı çarşısı var . Alışveriş için mutlaka gitmelisiniz oraya. Kırşehir halkının samimiyetini oradaki mağazalarda çalışan insanlarda göreceksiniz . Kırşehir'e giderseniz Boztepe'ye de uğrayın mutlaka. Turistik açıdan çok bilinen yerleri olmasa da gezdikçe gezersiniz güzel sokaklarında.

Neşet Ertaş Müzesi'ne ve Neşet Ertaş Parkı'na gidin mutlaka . Taniyin bu büyük insanı. Hatta parkta otururken bir Neşet Ertaş türküsü dinleyip bir de onun gönlünden bakın dünyaya .Özellikle ramazanda iftardan sonra gidin Nevşehir Cami'sine . O kalabalığın içine karışın, fark edin insanların gülen yüzlerindeki o mutluluğun yansımasını . Doğayla baş başa olmayı seviyorsanız Gölhisar'a gidin. Yeşilin içindeki huzuru çekin içinize. İçinizi huzurla doldurmuşken bir de Çiçek Dağı'nı görün . Ruhunuz renklensin, çiçeklensin içinizdeki kurak toprak . Ben her yaz giderim Kırşehir'e . Siz de gidin , görün , yenilenin Kırşehir 'de .

Büşra TATLI YALNIZLIĞIM HUZURUM

Ben yalnızlık kelimesinde huzur bulanlardanım. Bir bankta tek başına oturan o gencin ta kendisiyim .Elimde bir kitabım hep olur. Huzur bulurum yalnızlıkta .Asla kederlenmem, yakınmam. Aksine benim için yalnızlık daha kıymetli bir kavramdır. Çünkü o kadar yoruldum ve sıkıldım ki yalnızca kitaplarıma sarıldıkça huzuru buluyorum. Onlar benim dostlarım, güzel arkadaşlarım. Her birinde farklı dünyalara dalar giderim .Ne güzeldir yalnız kalabilmek. Her gün korna sesleri, bağırmalar siren sesleri... Hepsini bir arada düşününce bile başım ağrıyor. Oysa doğanın içinde olsak, kuş cıvıltıları arasında, ağaç dallarının esintili rüzgarında, güneşin tatlı gülümsemesinde. Asla kopamadım kitapları kendi küçük dünyamdan. Benim yalnızlığım, en büyük varlığım.

Fatma ZİŞAN BENİM KÜÇÜK GÖZLERİMDEN

“ Bu kitabı diğerlerinden ayıran noktalardan biri, sevgisini hayvanlara cömertçe verebilenler için yazılmasıdır. ” Bu cümleyi okuduktan sonra kitabı merakla elime aldım ve bir çırpıda okudum. Kitap, okuma tutkusu nedeniyle yaşamının ilerleyen günlerinde gözlerini kaybeden ve bir rehber köpekle hayata tutunan yazarımız Emilia Ortiz bize, aslında kendisine hiç de yabancı olmayan bir

hikayeyi anlatıyor. Dünyamıza kendi küçük gözlerinden bakıp bize bizi anlatan Cross'un insanların dünyasındaki maceraları mizahi bir dille aktarılıyor okuyucuya. Bu kitap dostluk, aşk ve mücadelenin eğlenceli bir hikayesi. Çocukların da büyüklerin de keyifle okuyacağı bir kitap. Golden cinsi bir köpek olan Cross'un hareketleri öyle güzel tasvir edilmiş, bu hareketler öyle güzel ifadelerle dile getirilmiş ki okurken gülümsüyorsunuz. Eğer köpek sahibiyse ve bir de goldeniniz varsa bu kitap tam size göre.

Şevval BAŞ UMUT OLSUN

Umut...Bir sözcükle dünyaları anlatabilirim aslında. Doğan güneş sadece gündüzü getirmez bize. Her gecenin bir sabahı vardır .Tırtılın kelebeğe dönüşü ,bir bebeğin ağlamasından sonra gülüşü, düşenin tekrar kalkışı...Yani herkesin sığındığı bir adresi, çaldığı bir kapı vardır. Hayatta bizi olumsuzluğa iten bu kadar çok şey varken umuttan bahsetmek de aslında içimizde bir yerlerde hala saklı olan bir şeyler olduğunun kanıtı. İnanmalı insan , bu kadar kötülüğe, hor görülmeye ,tükenmişliğe ,sevgisizliğe rağmen inanmalı. İçindeki umut mumunu hiç söndürmemeli. Çünkü bu dünyada zorluklar hep var olacak. Zorluklarla baş etmemizi istemeyen insanlar da . Her gün yataktan kalktığımda ”Bugün güzel şeyler olacak ”diye başlayan, beni hayata bağlayan deli bir umudum var. Bugün olmadı mı? Olsun yarın olur. İşte bu umutla çıkıyorum evden. Benim dünyam ,benim hayallerim ne kadarsa o kadar dolanıyorum ortalıkta .Bir o kadar uzak duruyorum olumsuzluklardan ,umutsuzluğa kapı açan insanlardan. Günün sonunda dokunuyorum ,dokunuyorum ellerimle... Bak yine kirlenmiş ve hâlâ aynı yerinde, aynı ritimde çarpıp duruyor kalbim. Sonra günü kapatıyorum güzel bir dua ile:“Allahım! Ümidim artık kurumuş bir dal” diyenleri ,bir çiçeğin umutla açışına tanık eyle!”

İMTİYAZ SAHİBİ

Rabia DEMİRBAŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zehra KORKU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Serap GEÇİT

GÖRSEL DANIŞMAN

Narin Nur DÜZGÜN

YAYIN KURULU

Mutlu ÜNVER

Ali Rıza KOÇAK

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK İBRAHİM YILMAZ

KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Atatürk Mah. Şehit Mehmet Fatih Ata Cad. No:30

ÇUBUK/ANKARA 0 312 837 01 41